

Ethics and Abortion

Sukhit Phaosavasdi MD*,
Surasak Taneepanichskul MD*, Yuen Tannirandon MD*,
Boonchai Uerphairojkit MD*, Vorapong Phupong MD*,
Chumsak Pruksapong MD*, Auerchart Karnchanapitak MD*

** Member of Medical Association of Thailand*

A woman, who had already given birth to two children through caesarean found that she had been pregnant for eight weeks so she went to a clinic to have an abortion. After examination, the doctor told her that she was not pregnant; as a result, the doctor offered her the menstrual regulation therapy and decided to sterilize her. However, it was 20-weeks pregnant⁽¹⁾.

During a brainstorming session concerning the above case to study the relationship between ethics and abortion, almost all of the doctors participating in the session said that according to medical principles, an abortion is allowed if the unborn is found to be abnormal⁽²⁾. In the end, they agreed that item 6 of the medical ethics states that "doctors should abstain from committing sins"⁽²⁾.

Almost all of the doctors said that it was alright to have an abortion if a problem arises during pregnancy. They did not realize that having an abortion is a sin. They have to realize that ethics is a branch of philosophy and some ethical concepts have been widely accepted and practiced. Such ethics are fixed concepts which doctors have to follow strictly while philosophy in general can be changed through time and people's attitudes. Doctors do not need philosophy in their practice but they have to be aware of its existence to get along well with others in society⁽³⁾.

Religious teachings are what we cannot violate in any case. For example, we are taught not to take life no matter what because it is a sin to take life. There are no exceptions in any religion. Ethics and our consciences tell us that what we are doing is good, bad, right or wrong. Ethical values have been used as a fixed measurement; however, sometimes society uses the benefits instead of ethical values to judge what is right or wrong⁽⁴⁾. Using benefits as a measurement distracts us from the right track. However, it is hoped that medical staff are not be distracted by social attitudes⁽⁵⁾.

Keyword: *Ethics, Abortion*

J Med Assoc Thai 2007; 90 (80): 1689-90

Full text. e-Journal: <http://www.medassocthai.org/journal>

References

1. Seminar on medical ethics. Department of Obstetrics and Gynecology. Faculty of Medicine. Chulalongkorn University. Banpot Hall. Bangkok. July, 2550.
2. The Regulation of Medical Council on Termination of pregnancy. Rachakitjanubeksa, Vol 122, Part 118 (Ngo), Page 7, December 15, 2005.
3. Phaosavasdi S, Taneepanichskul S, Tannirandon Y, Pruksapong C, Wilde H. Medical ethics. Bangkok: OS Printing House; 2003: 178-83.
4. Wisadavet W. Important theory on ethics. In: Phaosavasdi S, Taneepanichskul S, Tannirandon Y, Pruksapong C, Wilde H, editors. Medical ethics. Bangkok: OS Printing House; 2003: 1-23.
5. Hongladarom S. The do no harm principle and ethical theory. J Med Assoc Thai 2000;83: 1278-82.

จริยธรรมกับการทำแท้ง

สุจิต เม้าสวัสดิ์, สุรศักดิ์ ฐานีพานิชสกุล, เยื่อน ต้นนิรันดร, บุญชัย เอื้อไพโรจน์กิจ, วรพงศ์ ภู่งศ์, ชุมศักดิ์ พฤษาพงษ์, เอื้อชาติ กาญจนพิทักษ์

สตรีผู้หนึ่งเคยมีบุตรมาแล้ว 2 คน ด้วยการผ่าตัดทำคลอดทางหน้าท้องและรู้ตัวว่าตั้งครรภ์ได้ 8 สัปดาห์มาพบแพทย์ที่คลินิกเพื่อขอให้ทำแท้ง แพทย์ได้ตรวจแล้วไม่พบว่าตั้งครรภ์ จึงปรับประจำเดือนด้วยการขูดมดลูก และทำหมันด้วยการผ่าตัดทางช่องท้อง แต่การตั้งครรภ์ยังคงดำเนินต่อไปจนอายุครรภ์ได้ 20 สัปดาห์

ในการประชุมเพื่อระดมความคิดของแพทย์กลุ่มหนึ่งในเหตุการณ์ดังกล่าวข้างต้นเพื่อศึกษาเกี่ยวกับ จริยธรรมกับการทำแท้ง แพทย์เกือบจะระงับได้ใช้เวลาเกือบทั้งหมดพูดถึงข้อบังคับเกี่ยวกับการทำแท้งที่ไม่พึงประสงค์ด้วยหลักวิชาการของแพทย์ที่อนุญาตให้ทำแท้งได้ถ้ามีปัญหาเกี่ยวกับความพิการของเด็กในครรภ์ จนเกือบจะหมดเวลาที่ได้รับอนุญาตเพื่อศึกษาปัญหาดังกล่าว จึงได้ขอยุติว่า ในข้อที่ 6 ของหลักจริยธรรมนั้นกล่าวไว้ว่า “ให้แพทย์ละเว้นจากการกระทำชั่ว”

แพทย์กลุ่มดังกล่าวเกือบทั้งหมดดูเหมือนไม่เข้าใจว่าการทำแท้งนั้นชัดเจนในตัวเองว่าเป็นการทำชั่ว ลืมสนิทไปว่าวิชาจริยธรรมนั้นเป็นสาขาหนึ่งของศาสตร์ทางด้านปรัชญา เนื้อหาของจริยธรรมนั้นมีบางส่วนตกผลึกไปแล้วอย่างมีเหตุผลที่สามารถยุติได้ และแพทย์ต้องมีจริยธรรมตามหลักดังกล่าว ส่วนวิชาปรัชญานั้นเปลี่ยนแปลงไปตามเวลา และล้อตามการเปลี่ยนแปลงของพฤติกรรมของสังคมที่ควรรับได้ในช่วงเวลาหนึ่งที่อาจกินเวลาเป็นร้อย ๆ ปี และแพทย์ต้องไม่ใช่วิชาปรัชญาประกอบอาชีพแต่ต้องเรียนรู้เพื่อให้เข้าได้กับสังคม

คำสอนอันเป็นบทบัญญัติของศาสนานั้นเป็นสิ่งเด็ดขาดจะละเมิดมิได้ไม่ว่ากรณีใด ๆ เช่น สอนว่าจงอย่าทำลายชีวิตไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้น เพราะการทำลายชีวิตเป็นสิ่งผิด และผิดโดยไม่มีข้อยกเว้นในทุกศาสนาและตายตัว ความดีชั่ว ผิด ถูก เป็นค่าทางศีลธรรม สามัญสำนึกของคนดีจะเกิดขึ้นด้วยตัวเอง ว่าสิ่งที่ได้กระทำนั้น ดี ชั่ว ผิด หรือ ถูก ค่าทางจริยธรรมเป็นของจริงและสิ่งที่ชั่วร้ายหรือตัดสินก็ต้องตายตัวด้วย ในบางขณะสังคมใช้ผลประโยชน์เป็นตัววัดค่าของจริยธรรม มีผลทำให้คนในสังคมหลงไปได้ หวังว่าคนในสังคมแพทย์คงไม่หลงไปกับกระแสสังคม
